

Sygn. akt IV KK 312/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r.,
sprawy A. G.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 18 maja 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 18 kwietnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego A. G.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2011 r., uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia siedmiu przestępstw zakwalifikowanych z art. 258 § 2 i 3 k.k., trzykrotnie z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 291 § 1 k.k., dwukrotnie z art. 263 § 2 k.k. i za to skazał oskarżonego na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżył na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze Prokurator Okręgowy w K.

Apelację wywiódł również obrońca A. G., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

-błąd w ustaleniach faktycznych;

-obrazę prawa procesowego, mianowicie art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 424 § 1 i 2, art. 410 i art. 92 k.p.k.;

-rażącą niewspółmierność kary oraz środka karnego;

-naruszenie prawa materialnego, a to art. 53, art. 58, art. 59, art. 69, art. 70, art. 71, art. 72 k.k.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności, kary grzywny, obniżenie nawiązki.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 18 maja 2012 r., zmienił częściowo zaskarżony wyrok.

Od wskazanego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez niedostateczne rozważenie wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym co implikuje rozpoznaniem apelacji w zakresie węższym niż wynikający z jej granic, w efekcie czego doszło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego wydanego z naruszeniem prawa i co więcej taki sposób procedowania Sądu Okręgowego ponownie obraża następujące przepisy procesowe które stanowiły podstawę apelacji:
 - a) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. jako, że ponownie rozstrzygnięto niedające się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego,
 - b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej częściowo w sposób zupełnie dowolny, oderwany od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nadto w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,
 - c) art. 410 w zw. z art. 92 k.p.k. polegającej na wydaniu wyroku na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, bez przeprowadzenia analizy wszystkich okoliczności wynikających z dowodów przeprowadzonych na rozprawie, a co za tym idzie pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności mogących mieć wpływ na

- rozstrzygnięcie w przedmiocie winy jak również naruszenie zasady bezpośredniości przy dodatkowo wadliwym zastosowaniu art. 391 § 1 k.p.k. poprzez poprzestanie na odczytaniu zeznań świadka koronnego M. W., w sytuacji kiedy osoba o tym statusie winna być dyspozycyjna wobec organów wymiaru sprawiedliwości tym bardziej, iż jej zeznania mają stanowić główny dowód obciążający oskarżonego, co w świetle okoliczności sprawy rażąco naruszyło prawo oskarżonego do obrony,
2. art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez zaniechanie wyczerpującego wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia czym kierował się Sąd wydając wyrok oraz dlaczego wszystkie wnioski i zarzuty apelacji uznał za niezasadne, w szczególności przez brak dokładnego wskazania jakie okoliczności i dlaczego zostały udowodnione a inne nie, w jakiej mierze Sąd oparł się na dowodach, dlaczego nie zostały uznane dowody przeciwnie, a w szczególności na nie przeprowadzeniu analitycznej i kompleksowej oceny wszystkich dostępnych w sprawie dowodów.

Autor kasacji wniósł o uniewinnienie skazanego, ewentualnie „o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania” (k. 4 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, a jej wniosek niezrozumiały.

Na wstępie należy zauważyć że wszystkie podniesione w *petitum* kasacji zarzuty zostały już przez obronę przedstawione w zwyczajnym środку odwoławczym. Skarżący jedynie w celu spełnienia formalnego wymogu do wniesienia kasacji, określonego regułą z art. 523 § 1 k.p.k. wprowadził obok tych zarzutów uchybienie zasadzie rzetelnej kontroli odwoławczej (art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.).

Autor kasacji w żadnej mierze nie wykazuje wpływu podnoszonych przez siebie uchybień na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Zarzuty podnosi w sposób gołosłowny, zmierzając do uczynienia z Sądu Najwyższego swoistej III-instancji, co z oczywistych powodów jest niedopuszczalne.

Pierwszy zarzut jest oczywiście bezzasadny, podnoszony „w oderwaniu” od obszernego i zasadnego rozumowania Sądu II instancji. Sąd Okręgowy rozpoznał zarzut obrazy zasady *in dubio pro reo* na s. 7-8 uzasadnienia wyroku. Podnieść

należy po raz kolejny, że choć skarżący dostrzega, iż zarzut obrazy reguły z art. 5 § 2 k.p.k. może polegać na konieczności dostrzeżenia przez Sądy orzekające wystąpienia okoliczności, które winny być zakwalifikowane jako rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego, to taki zarzut w istocie powiązany jest z uchybieniem zasadzie swobodnej oceny dowodów. obrońca uchybienie tej normie podnosi w ślad za apelacją.

Sąd odwoławczy rozważając zatem relację rozumowania Sądu *meriti* w zakresie powiązania wymogów z art. 7 i 5 § 2 k.p.k. (s. 6-7 i nast. uzasadnienia oraz 11-12) trafnie ocenił, że okoliczność taka nie zaistniała w niniejszej sprawie. W szczególności trafnie za bezzasadny Sąd ten uznał podnoszony także obecnie w kasacji zarzut uchybienia regule z art. 391 k.p.k. Powielanie wyczerpujących rozważań Sądu *ad quem* w tym zakresie jest zbędne (por. s. 9 uzasadnienia SO). Wypada jedynie wskazać autorowi kasacji konieczność odnoszenia się do wywodów Sądu odwoławczego zawartych w uzasadnieniu wyroku, a nie powielanie twierdzeń zawartych uprzednio w apelacji (por. także wywody Sądu odwoławczego na s. 13-14 uzasadnienia wyroku SO). Przecież Sąd I instancji – jak argumentuje Sąd odwoławczy - dołożył starań w celu bezpośredniego przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka W., jednak wobec niepowodzenia odczytał protokoły zeznań z postępowania przygotowawczego. Wobec tego nie doszło do obrazy art. 457 § 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.k.

Odnosząc się do drugiego zarzutu kasacji trzeba stwierdzić, że analiza treści uzasadnienia Sądu II instancji pozwala ocenić je jako odpowiadające wymogom zasady rzetelnej kontroli odwoławczej (art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.). Sąd odwoławczy najpierw rozważył wszystkie zarzuty podniesione w apelacji, by następnie skontrolować wyrok Sądu *meriti* co do istoty sprawy (por. s. 10 i nast.).

Podsumowując, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.